

Älkää erotko (Matt.19:3–12)

Päätin uskaltaa kirjoittaa muutaman rivin tästä maailmassa valloillaan olevasta asiasta. Olen murheella seurannut, miten uskovaistenkin kodit saattavat hajota. Sitten ennen pitkää molemmat osapuolet virittelevät "uusioperhettä." - Kysyn, miksi on näin? Missä on vastuullisuus? Eikö enää ole arvokasta se, että lapsilla on tuttu ja turvallinen ympäristö isän ja äidin läsnäolossa?

- En todellakaan halua tällä tekstilläni loukata niitä, jotka syytä tai toisesta ovat käyneet eron läpi ja avioituneet uudelleen. Haluan suunnata katseen eteenpäin ja että etsisimme ennaltaehkäiseviä ratkaisuja, ettei eroja syntyisi.

Avioliittojen hajoaminen on liian kipeä ja murheellinen, pohjatonta tuskaa tuottava asia. Tässä luopumuksen ajassa se on tehty liian helpoksi lainkin puitteissa. Mitä ajatteleekaan pariskunta, joka on ajautumassa eroon? Me pinnalliset ihmiset olemme itseämme täynnä ja himojemme vallassa unohtamme lapsemme ja sen, kuinka kunniallista olisi olla esimerkiksi "yhden vaimon mies". (1.Tim.3:2)

Miksi ajaudumme eroon?

Onkin paikallaan ottaa huomioon näkökulma Raamatusta. Luemmehan sanasta, että "Minkä siis Jumala on yhdistänyt, sitä älköön ihminen erottako" (Matt.19:6) ja taasen toisaalla Jumalan sana ilmoittaa, että "Jumala vihaa eroa." (Mal.2:16)

Mitä tehdä kun on riittävän vaikeaa ja voimavarat alkavat olla kortilla? Miksi kaksi toisiaan rakastavaa ihmistä ovat yhtäkkiä "napit vastatusten"? Onko kysymys sydämen kylmyydestä ja kovuudesta? Oma etu ja tarpeet ovat tulleet tärkeämmäksi kuin puolison huomioon ottaminen.

"Kovuudellasi ja sydämesi katumattomuudella sinä kartutat päällesi vihaa..." (Room.2:5)

Tähän viitataan myös raamatussa siinä, miksi Mooses lupasi antaa erokirjan; "sydämenne kovuuden tähden." (Matt.19:7-8)

Mitä pitäisi tehdä?

Kaikkia asioita ei selvitetä aina puhumalla. Voidaan selittää ja tehdä lupauksia vaikka hautaan saakka, mutta asiat ei muutu. Kuulostaako tutulta? Joskus on paikallaan "aikalisä." Lakataan selittelemästä, syyttelemästä, ratkomasta vihapäissään ongelmia.

"Tietäkää, rakkaat veljeni, että itse kunkin tulee olla herkkä kuulemaan mutta hidas puhumaan ja hidas vihaan, sillä miehen viha ei johda oikeudenmukaisuuteen, jota Jumala tahtoo." (Jaak.1:19-20)

Kummankin osapuolen on hyvä mennä itseensä ja miettiä tykönänsä, miten voisi yrittää luopua omasta kovuudesta ja kylmyydestä.

Entäpä jos annan hiukan periksi jääräpäisestä periaatteestani ja pelastan sillä avioliiton? Jospa kantaisin vastuuta perheestäni ja luopuisin jostakin harrastuksestani antaen aikaani perheelleni? Ainakin se on parempi vaihtoehto kuin uskottomuuteen ryhtyminen ja eroaminen; Kun puoliso lakkaa miellyttämästä tai kohtaamme ongelmia, niin ei muuta kuin "kauniisti ja rohkeasti" etsimään uutta hehkuä!

"Älkääkä mukautuko tämän maailmanajan mukaan." Room.12:2

Kristillisiä arvoja avioliittoon

Kristinuskon perustahan on anteeksiannossa ja armahtamisessa. Antaessani anteeksi puolisololleni saan voimaa rukoilla ja siunata perhettäni. Tiedän, että Jumala voi auttaa kaikessa. Näin pääsemme panostamaan hyvyyteen omassa asenteessa ja voin ainakin itse omalta osaltani vaikuttaa parempaa tulevaisuutta perheelleni.

Perhe-elämä on kovin paljon verrattavissa muihin yhteisöihin. Työpaikalla riidankylväjä saa kohdata ansaittua kohtelua kun taas positiivisen ihmisen ympärillä tuntuu kaikki viihtyvän. Seurakuntaelämässä pieni ele saattaa avata suuria ystävyys-suhteita. - Käden ojennus, hymy, kuunteleminen tai muu vastaava ele saattaa tuntua hyvältä ja kertoa toiselle hyväksymisestä, yhteen kuulumisesta ja luottamuksesta.

Tällaiseen veljesrakkauteen kehottaa Raamattukin, ja uskoakseni Raamatun neuvot tekee meille pelkkää hyvää.

Olkoon rakkauteenne vilpittöntä. Vihatkaa pahaa, pysykää kiinni hyvässä. Osoittakaa toisillenne lämmintä veljesrakkautta, kunnioittakaa kilvan toinen toistanne. (Room.12:10)

Ajattelen, voisinko joskus peittää hieman omia tuntemuksiani, pettymyksiäni ja toiveitani? Eikö rakkaus toimi juuri niin? "Kaiken se peittää ja kaiken se uskoo..." (1.Kor.13:7)

Kun vertaan asiaa Jumalan rakkauteen ihmisiä kohtaan, huomaan, että "Hän rakasti ensin." (1.Joh.4:10) Onko syytä avioliitossakin toiselta odottaessa rakkauden tekoja, tehdä itse ensin niin?

Loukattuna, kipeitä asioita toinen toistemme luonteen heikkouksien tähden kärsien, siinä tarvitsemme paljon Jumalan apua. Uskovaisina saamme rukoilla kumpikin omilla tahoillamme. On tehtävä päätös rakkauden osoittamisesta Jumalan avulla. Se on yliluonnollista muuttavaa voimaa päästä vihasta ja katkerasta mielestä irti.

Entäpä, jos tekisit laskelman puolisolosi heikkouksista, kompuroinneista, virheistä ja loukkauksista. Saadessasi listan valmiiksi vedetä saldoviivan alle ja lasket tuloksen. Tämän jälkeen ruksaat vastauksen ylitse ja kirjoitat perään; "sovitettu, armahdettu, pois pyyhitty, anteeksi annettu." Aina, kun asiat nousevat mieleesi, katso lopputulosta laskelmastasi muistaen sitä suurta armon määrää, mitä Kristus on myös sinua kohtaan osoittanut.

Molemminpuolinen tahto.

Ongelmaksi usein tulee myös toisen osapuolen piittaamattomuus. Mitä silloin tehdä, kun toinen ei edes halua pelastaa liittoa? Kaikkein ei ole valmiita vastauksia, mutta Jumalaan uskovien kesken on hyvä muistaa hengellisiä arvoja, jotka puhuvat eheyden ja pysyvyyden puolesta. Se on Jumalan tahto. Näemmehän Jumalan sanasta, että meidän tulisi sitoutua rakastamaan pysyen liitossa.

- "Jos olet sidottu vaimoon, älä pyydä eroa." (1.Kor.7:27)

- "Mutta naimisissa oleville minä julistan, en kuitenkaan minä, vaan Herra, ettei vaimo saa erota miehestään." (1.Kor.7:10)

- "Ennen kaikkea pysykää kestävinä keskinäisessä rakkaudessa, sillä "rakkaus peittää paljotkin synnit". (1.Piet.4:8)

- "Pukeutukaa siis te, jotka olette Jumalan valituista, pyhiä ja rakkaita, sydämelliseen armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, sävyisyyteen, pitkämielisyyteen, kärsikää toinen toistanne ja antakaa toisillenne anteeksi, jos kenellä on moitetta toista vastaan. Niin kuin Herrakin on antanut teille anteeksi, niin myös te antakaa. Mutta kaiken tämän lisäksi pukeutukaa rakkauteen, mikä on täydellisyyden side." Kol.3:12-14

Lopputulokset

Vaikka tie on kivinen taisteluiden ja koettelemusten tie, kiität vielä vanhoilla päivilläsi kestävyttä ja Jumalan sanan mukaan ojentautumista. - Se kannatti. Lasten lapsien leikkiessä ympärilläsi huomaat vaipuneesi ajatuksiisi; "missä olisinkaan nyt jos olisin antanut kaiken hajota"? Silmäkulman kostuessa tajuat eheyden merkityksen pienille lapsille. Turvallisuuden ja pysyvyyden tunne; mistä pienet lapset sen saivat, elleivät isiltään ja äideiltään, isoisiltään ja isoäideiltään? Anna heille lahja, anna itsellesi lahja! Kestä vielä, turvaa Herraan ja tee työtä sen eteen, että perheesi on yhdessä kunnes kuolema erottaa.

- - -

Katso, lapseni, Minä tahdon auttaa sinua. Et sinä ole yksin taistelusi kentällä! Anna Minun voittaa puolestasi. Heitä kaikki kuormasi Minun päälleni. Osoita lempeyttä, osoita lämpöä. Katso, hän on myös armahdettu, Olenhan kuollut myös hänen puolestaan, hän on Minulle rakas. Armoni avulla sinäkin jaksat rakastaa. Ojenna nyt kätesi ja sydämesi puoleeni, ojentaudu sanani mukaan. Olen kanssasi kaikessa. katso murheiden vuorien yli, katso taivasta, jota varten sinua valmistetaan. Vahvistu, lapseni vahvistu! Minun arrossani on sinulle kyllin.